

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 17Csp/66/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7920201519
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Ďurková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7920201519.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov sudkyňou JUDr. Renatou Ďurkovou v spore žalobkyne: Y. Y. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. M. XXX, XXX XX, právne zastúpeného: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, Slovenská 46, 080 01 Prešov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 26 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v konaní o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 270 Eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobkyni priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala rozhodnutia titulom primeraného finančného zadostučinenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 700 Eur. Žalobu odôvodnila tým, že sa v konaní vedenom na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 2Csp/218/2016 domáhala ochrany svojich spotrebiteľských práv a to v súvislosti so Zmluvou o revolvingovom úvere č. 8500118947 zo dňa 19.06.2015, na základe ktorej bol žalovaný ako veriteľom poskytnutý žalobkyni ako dlžníkovi spotrebiteľský úver (ďalej len „zmluva o úvere“). Rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 26.10.2018, č. k. 2Csp/218/2016-64, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.01.2019 bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaného zdržať sa výkonu práva na zrážky zo mzdy na základe Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500118947 zo dňa 19.06.2015, uzavretej medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom. Ďalej žalobca citoval ust. § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Zákonným predpokladom pre vyhovie žaloby je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej Zákom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Vzhľadom na vedomosť o argumentačnej línii žalovaných veriteľov v tomto type žaloby uviedla, že skutočnosť, či jej ako žalobkyni v dôsledku konania žalovaného reálne vznikla určitá ujma, je bez právneho významu, nakoľko táto nie je zákoným predpokladom vzniku právam na primerané finančné zadostučinenie. Účelom a zmyslom ustanovenia § 3 ods. 5 ZoS je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal samotným uplatnením ochrany proti porušeniu práva a povinnosti zo strany žalovaného. Ide teda o istú satisfakciu spotrebiteľa, ktorá má ale zároveň na žalovaného pôsobiť odradzujúco vo vzťahu k opätovnému porušovaniu práv spotrebiteľov. Žalovaný vyzval zamestnávateľa žalobkyne na zrážanie sumy 1 376,25Eur z jej mzdy. Nárok na tieto finančné prostriedky si už následne neuplatnil žiadnym spôsobom ani na súde. Z okolností prípadu pôvodného súdneho konania, ako spravodlivú výšku primeraného finančného zadostučinenia vyhodnotila sumu 700,- Eur.

2. Žalovaný doručil súdu vyjadrenie k žalobe zo dňa 06.05.2020 a uviedol, že namieta, že uplatnená požiadavka v podanej žalobe je neodôvodnená a zo strany žalobkyne neodôvodnená. Žalobkyňa neuviedla žiadnu skutočnosť, ktorou by odôvodnila požadovaný nárok a jeho výšku. Vzhľadom na absenciu základných skutkových tvrdení žalobkyne je možné sa len vyjadriť k tomu, čo z podanej žaloby vyplýva. Dopĺňanie skutkových tvrdení žalobkyne je pritom (§ 296 v spojení s § 291 ods. (3) CSP) neprípustné. Žalobkyňa uviedla, že podaná žaloba nadväzuje na právoplatne skončené konanie vo veci 2Csp/218/2016 a výzvu na vykonávanie zrážok zo mzdy žalobkyňa spája zásah do svojich práv) došlo na základe neodkladného opatrenia vydaného v roku 2016. Žiadosť o vykonávanie zrážok zo mzdy bola predložená teda ešte skôr. Pri zohľadnení uvedeného preto žalovaný tvrdí, že uplynutie času viac ako 4 roky spochybňuje oprávnenosť uplatnenia požiadavky na finančné zadosťučinenie čo do základu a aj čo do výšky. Z podanej žaloby nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodnila sumu, ktorú žalobkyňa žiada. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 132 vyžaduje v žalobe pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Nepripúšťa opísanie rozhodujúcich skutočností ani odkazom na dôkazy. V tomto prípade žaloba neobsahuje žiadny popis skutočností pre posúdenie požadovanej sumy. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. v súvislosti s podanou žalobou. Poukázal ďalej na to, že okrem podanej žaloby žalobkyňa podala aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia, (napr. konanie pod sp. zn. 2Csp/66/2020 a 4Csp/66/2020). Už z časového hľadiska je zrejmé, že ide o cielené podávanie samostatných žalôb bez toho, aby k tomu bol oprávnený dôvod, pretože žaloba vo veci 4Csp/66/2020 bola na súd podaná dňa 08.04.2020, žaloba v tejto veci bola na súd podaná dňa 08.04. 2020, žaloba vo veci 2Csp/66/2020 bola na súd podaná dňa 08.04. 2020. Žalobkyňa nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou. Ak účelom ustanovenia §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je priznanie primeranej satisfakcie spotrebiteľovi, potom je zrejmé, že skutkovo a právne neodôvodnené multiplikovanie súdnych sporov sleduje dosiahnutie iného účelu, ako má na mysli toto ustanovenie. Postup žalobkyne sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ňou tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Takýto postup je nielen príkladom toho, že ide o snahu znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu. Súčasne je zrejmé, že žalobkyňa takýmto spôsobom zneužíva ustanovenie § 3 ods. 5 uvedeného zákona, pretože nesleduje dosiahnutie účelu - nastolenie rovnováhy zmluvných strán, ale vytvorenie neoprávneného obohatenia. Na túto skutočnosť poukázal vo svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Prešove, rozsudok sp. zn. 14Co91/2012. Nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobkyňa za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podávala niekoľko žalôb, ak tak mohla preukázateľne spraviť jednou; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne práve preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach.

3. Súd nariadil pojednávanie na deň 17.08.2021. Žalovaný, ktorý bol na pojednávanie predvolaný riadne a včas svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil písomným podaním zo dňa 01.08.2021 z dôvodu hospodárnosti a súhlasil s tým, aby sa pojednávanie uskutočnilo v jeho neprítomnosti, rovnako aj právny zástupca žalobkyne požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní súdu.

4. Súd sa oboznámil so stanoviskami strán sporu, listinnými dôkazmi, spisom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 2Csp/218/2016, z neho rozsudkom, zmluvou o úvere ako aj s ostatnými listinnými dôkazmi založenými v spise.

5. Z pripojeného spisu Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 2Csp/218/2016 súd zistil, že rozsudkom Okresného súdu Trebišov, č. k. 2Csp/218/2016-64 zo dňa 26.10.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.01.2019 súd vyhovel žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zdržania sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že medzi žalobcom a žalobkyňou ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere. V ten istý deň uzatvorili strany sporu aj dohodu o zrážkach zo mzdy (iných príjmov). V prípade zmluvy o úvere išlo o spotrebiteľskú zmluvu, preto súd túto posudzoval v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia zmluvy. Išlo o typicky formulárovú zmluvu vopred pripravenú, ktorej podmienky a obsah žalobca ako spotrebiteľ, nemohol ovplyvniť. Žalobkyňa bola v pozícii spotrebiteľa, ktorý chcel získať úver, ktorý však mohol získať v prípade, že sa podpíše pod všetky predložené dokumenty, s ktorými sa nemohol dôkladne oboznámiť a neboli vysvetlené skutočnosti, ktoré sa uvádzajú v týchto dokumentoch. Súd v rozsudku ďalej poukázal na

skutočnosť, že z úradnej moci v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení o ochrane spotrebiteľa, v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 5.1.1993, ale aj v zmysle judikatúry ESD skúmal prijateľnosť zmluvných podmienok a v tomto prípade dospel k záveru, že zmluvné dojednanie o zrážkach zo mzdy žalobcu pre prípad neplnenia povinnosti riadne a včas splácať úver, je neprijateľné a teda neplatné (§ 53 ods. 5 OZ).

6. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, účinnom v čase uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 19.06.2015, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav. Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

7. Predmetom tohto konania je nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákon o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práv alebo povinností spotrebiteľa ustanovené zákonom o spotrebiteľovi, alebo osobitným predpisom bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

8. Súd konštatuje, že úspešné uplatnenie porušenia práv spotrebiteľa bolo v súdnej veci jednoznačne preukázané a prejavilo sa to i právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 26.10.2018, č. k. 2Csp/218/2016-64, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.01.2019. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy, ktorá žalobkyni vznikla konaním žalovaného a je aj určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku takého konania trpieť. Súčasne je však aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby nekonal v súlade so zákonom.

9. Z podmienok vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie formulovaných v § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nevyplýva, že by finančné zadosťučinenie bolo možné spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak. Uvedené zákonné ustanovenie nevyklučuje ani možnosť žiadať finančné zadosťučinenie aj popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práva. Konanie žalobcu, ktorý si ako spotrebiteľ uplatnil voči žalovanému, ako dodávateľovi, nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je možné považovať ani za šikanózne, ktoré by bolo v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

10. V prejednáwanej veci bola nepochybne naplnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, keďže právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trebišov zo dňa 26.10.2018, č. k. 2Csp/218/2016-64 bolo rozhodnuté, že žalovaný je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov), na základe ktorej mali byť žalobkyni vykonané zrážky zo mzdy za účelom uspokojenia nehradenej splatnej pohľadávky vo výške 1.376,25 Eur. Žalobkyni bol poskytnutý úver 840 Eur.

11. K argumentácii žalovaného, že žalobkyni žiadna ujma nevznikla súd uvádza, že skutočnosť, či ujma spotrebiteľovi skutočne aj reálne vznikla, je právne irelevantná, keďže postačuje už len samotná možnosť vzniku takejto ujmy. Súd tiež poukazuje, pokiaľ žalovaný namieta nedôvodnosť žaloby a nesplnenie podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, kde súd uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade na mieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V prípade žaloby spotrebiteľa o primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 ZoOS, zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľ v tomto konaní preukazoval existenciu a výšku vzniknutej ujmy (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn- 6Cdo/127/2017).

12. S poukazom na vyššie uvedené s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

13. Pokiaľ ide o samotnú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, pri určení jeho výšky je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. Za stavu, keď rozsudkom Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 2Csp/218/2016 zo dňa 26.10.2018 bolo vyhovené žalobe v dôsledku záveru, že dohoda o zrážkach bola formulovaná jednostranne v neprospech spotrebiteľa a je neplatná, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť súd dospel k záveru, že v tejto veci základ nároku je daný.

14. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

15. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určuje na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd považuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia 270 Eur za adekvátnu a primeranú okolnostiam prípadu a nároku v tomto rozsahu vyhovel. Súd vyhodnotil sumu, o ktorú by sa žalovaný bezdôvodne obohatil (536,25 Eur), pokiaľ by žalobkyňa nebola úspešná v základnom konaní. Suma 270 Eur predstavuje asi polovicu výšky bezdôvodného obohatenia, o ktoré by sa žalovaný obohatil od žalobkyne, ak by nepodala žalobu. Je zrejmé, že žalobkyňa s prihladnutím na postoj žalovaného vo veci OS Trebišov sp. zn. 2Csp/218/2016, v ktorej žalovaný spochybňoval dôvodnosť podanej žaloby, bola dlhodobo nedôvodne vystavená stavu právnej neistoty a to až do právoplatného skončenia uvedeného konania, pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý naformuloval neplatnú dohodu o zrážkach zo mzdy. Následne použitím neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy požiadal zamestnávateľa žalobkyne o vykonávanie zrážok zo mzdy. V dôsledku konania žalovaného bola žalobkyňa vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujme a tiež bola nútená chrániť svoje práva súdnou cestou, pričom súdne konania sú stresujúcim zážitkom vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobne náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

16. Súd ďalej uvádza, že spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde, pričom žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Niet sporu o tom, že žalovaný vo veľkých objemoch poskytuje úvery (súdu z jeho činnosti je známe množstvo súdnych konaní vyvolaných žalovaným) a dobre pozná ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

17. Za popísanej situácie je priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyne dôvodné do výšky 270 Eur, jeho výška je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv spotrebiteľa zo strany dodávateľa a zodpovedá aj svojmu účelu poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov a v prevyšujúcej časti nárok žalobkyne čo do sumy 430 Eur zamietol.

18. Neobstojí argumentácia žalovaného, v zmysle ktorej uplynutie času viac ako 4 roky spochybňuje oprávnenosť uplatnenia požiadavky na finančné zadosťučinenie, čo do základu a aj čo do výšky, lebo žalobkyňa si uplatnila daný nárok včas, keďže jedným z predpokladov bolo uplatnenie si daného nároku po právoplatnom rozhodnutí vo veci, v ktorej sa domáhala určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy. Od právoplatnosti predchádzajúceho rozsudku (05.01.2019) uplynul jeden rok a tri mesiace (žaloba v tejto veci podaná dňa 08.04.2020). Z uvedeného dôvodu považuje súd toto tvrdenie žalovaného za zavádzajúce a nepravdivé.

19. Súd podporne poukazuje aj na rozhodnutia súdov vyšších inštancií: Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 03.06.2021, sp. zn. 2CoCsp/19/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 18.08.2021, sp. zn. 9CoCsp/23/2021, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.04.2021, sp. zn. 11CoCsp/48/2020, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 23.06.2021, sp. zn. 9CoCsp/89/2020.

20. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobkyňa síce požadovala sumu 700 Eur a súd jej priznal finančné zadosťučinenie vo výške 270 Eur, avšak s ohľadom na povahu nároku, keďže ide o finančné zadosťučinenie, ktorého výšku súd posudzuje na základe voľnej úvahy s poukazom na rozhodovacia prax súdov, súd je názoru, že pri rozhodovaní o trovách je potrebné považovať žalobkyňu za úspešnú stranu v konaní v plnom rozsahu. V súlade s § 262 ods. 1 CSP súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia odvolanie na Okresný súd Trebišov (§ 362 ods.1 CSP).

Podľa ust. §-u 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. §-u 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. §-u 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada má vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.